

Graduace

Moje studentka Hi-Lim mě už asi před měsícem pozvala na oslavu graduace svojí nejstarší sestry Yajairy. Každá s Evou jsme obdržely fancy pozvánku, že Yajaria úspěšně dokončila nějakou ekonomickou univerzitu, že se oslava koná v sobotu 13.3. v kostele a že jako dárek máme přinést peníze. S Evou nás trápily dvě věci, zaprvé v čem se tady chodí na graduaci a pak množství těch darovaných peněz. Kolik dát, aby to nebylo moc málo, ale zároveň, aby se to vešlo do našeho chudého budgetu. Nakonec jsme po poradách se všemi okolo, včetně učitelů, dali každý 50Q (150Kč). Kromě nás dvou totiž ještě šla Cloe, která učí tu jejich graduující sestru, Jessie – Evy kámoš ze Států, co sem přijel na návštěvu a pak Ed, což je jeden Angličan od nás ze školy, který se hrozně líbí Hi-Lim.

Co se týče oblečení...Hi-Lim mi sice řekla, že je jedno, v čem tam půjdu, ale stejně jsem tak nějak tušila, že moje vietnamské kalhoty nebo jedna ze dvou sukní, které mají obě jak fleky, tak díry a k tomu jako doplněk tílko s obřím potiskem a pohorky nebo totálně rozpadlé tenisky, nebude na oslavu do kostela to pravé. Proto jsme se s Evou rozhodly, že si koupíme v sekáči nějaké šaty a jelikož jsme na to měly celý měsíc, nechaly jsme to pro jistotu až na tu sobotu.

Když ta sobota konečně přišla, plány se začaly hroutit už od rána. Vstaly jsme brzy a že si půjdeme zaplavat do bazénu s Charliem, ale ten nám napsal, že je nachcípáný a do bazénu nejde. Jelikož s ním je někdy těžká řeč a mluví jen španělsky a komunikoval s Evou, která už se sice ve španělštině zlepšila, ale stále má mezery, tak se na něčem dohodly až v jedenáct. Já jsem řekla, že už nikam nejdu a Eva slíbila, že se v jednu vrátí, vyzvedne mě a Jessieho a půjdeme na oběd, pak koupit šaty a hurá na graduaci.

Moje učitelka španělštiny, krom toho že učí i salsu, totiž ještě v sobotu prodává žebra a tak jsme se dohodli, že ji půjdeme podpořit a zajdeme tam na oběd. Eva opravdu dorazila chvilku po jedné a tak jsme sedli na mikro, dojeli do zóny 5 a našli tu restauraci. Tedy restauraci, takový velký dvůr sloužící ke všem možným účelům, v jehož jedné části jsou stolky a gril. K našemu překvapení jsme tam našli nejen mojí učitelku, ale i Evy učitele a jeho ženu, kteří tam také pomáhají. Objednali jsme si každý porci žeber jen za 15Q (45Kč) a já s Evou jsme si daly pivo po místňáčku, tedy plechovku v které je zapíchlá kreveta a je to zasypané salátem. Pivo bylo mnohem lepší, než jsem čekala a žebra bylo jedno z nejlepších jídel, co jsme tady měla. Kdyby to tak moc nechutnalo i Evě a Jessiemu, myslela bych si, že je to proto, že to bylo první maso, co jsme měla od té doby, co tady jsem. Byly fakt výborný, s tortilama z černé kukuřice, s česnekovo-bylinkovou bagetou, s fazolemi, s opečenými bramborami a dvěma druhy salsy. Dokonce nám to chutnalo tolik, že Jessie si dal ještě jednu porci a my s Evou ještě jednu napůl.

Když jsme se konečně najedli a donutili se odejít, zašli jsme ještě na zmrzlinu v kelímku a Eva mě ji nenechala sníst v klidu, že prý ji sním po cestě v buse, že nemáme čas. Představa, jak jíme zmrzlinu v buse, se mi moc nezdála, ale Eva byla neoblomná. Akorát přijelo mikro, rychle jsme se rozloučily s Jessiem, naskočily jsme a samozřejmě žádné místo k sezení. Pro ty co nezažili, je to těžké popsat. Ale věřte mi, že když stojíte v autě, kde vlastně nemůžete stát, protože je moc nízké, držíte se sedačky, na které sedí dvakrát tolik lidí než pro kolik je dimenzovaná, protože jinak by jste při té rychlosti a krkolomné jízdě, vypadli ze dveří, které jsou permanentně otevřené, se zmrzlina v kelímku jíst fakt nedá. V půlce jízdy se naštěstí uvolnilo místo, a tak jsme zmrzlinu snědly ještě před cílem.

Zbývala nám hodina času, doběhly jsme do sekáče, který se si velikostí nezadá s pavilonem slonů, a vrhly se k regálu s šaty. Nebyl čas zkoumat ceny a velikosti a tak jsme do košíku házely vše, co nám přišlo ucházející. Když jsme měly každá úplně narvaný košík a konečně se uvolnila kabinka, oznámila nám prodavačka, že dovnitř smíme jen po jednom a se třemi kusy oblečení. Nechaly jsme tedy dveře kabinky dokořán, zkoušely si šaty přes oblečení venku a do kabinky jsme se jen chodily koukat do zrcadla, takže jsme tam udělaly show pro všechny nakupující. Eva mi připomněla, že hlavně musíme dát pozor, aby nebyly zmačkané, s fleky a s dírami, protože nemáme čas to spravit. Takže ty moje měly díru a Eva fleky. Ale co, jedny stály 60Kč.

Cestou zpátky byla samozřejmě kolona, a tak než jsme doběhly domů a převlékly se, měly jsme půl hodiny zpoždění. Po cestě v mikrobuse jsem si uvědomila, kam až člověk může klesnout. Na to, že teplá sprcha se povede jen jednou za pár dní, když má člověk štěstí, si zvyknete celkem rychle a aspoň se trochu otužíte. Zvyknete si i na to, že se radujete z takových věcí, jako že se vám něco napoprvé povedlo zapojit do zásuvky a nebo že vám splachuje záchod. Ale když Eva po cestě domů začala rozebírat, že neví, jakou si vezme kabelku, jelikož tady má jen kufr a batoh a s naprostou vážností mi oznámila, že je škoda, že si nestihla koupit nějakou papírovou dárkovou tašku, že by to byla perfektní kabelka, rozbřečela jsem se smíchy. Hmm, je pravda, že teď, když to píšu, tak už to tak vtipně nezní. Asi by jste u toho museli být. Takže zpátky....Naštěstí ani ostatní nestíhaly a do kostela jsme to nakonec zvládli s jen desetiminutovým zpožděním. Uvítalý nás Mey-Ling a Hi-Lim v tradičních čínských šatech a usadily nás hned za ně do druhé řady vpředu. Před námi bylo obrovské podium. Ostatní, v decentních šatech, se rozsadili okolo nás. V tu chvíli jsme byla ráda, že mě Eva přesvědčila koupit si ty nevýrazné fialovo-černé šaty a ne ty pestrobarevné na ramínkách, co jsme chtěla já.

A pak to začalo. Na podiu se objevil chlápek, (že by kněz?), začal zpívat, kapela začala hrát, na stěnách se začaly promítat texty náboženských písní, všichni vstali, zpívali, tleskali a pohupovali se do rytmu. Už z téhle části jsem byla poměrně rozpačitá, tedy my všichni v druhé řadě, ale to jsme netušili, co ještě přijde. Měli jsme výhled jen na první řadu a tedy tři sestry, které učíme a jejich rodiče, takže co se dělo vzadu nevím. Ale ony po chvíli zvedly ruce nad hlavu a s rozpřaženými rukama nahoru ke stropu pokračovaly ve zpěvu. Připadalo mi, že jsou v úplném tranzu, všechny se klepaly, roztažené vzepjaté ruce a zpívaly. To se ještě umocnilo, když jim z očí začaly téct slzy a prostřední sestra, kterou učí Eva, padla klepajíce se na kolena, s rukama stále vzpjatými ke stropu a slzami v očích. Teprve teď jsme pochopila, proč se na mě moje studentka tak divně dívala, když jsme se jí v rámci naší anglické konverzace, snažila přesvědčit, že neexistuje Bůh, ale že existuje Létající špagetové monstrum. (Pro ty co neznají. Flying Spaghetti Monster opravdu existuje. Je to oficiální náboženství zvané pastafariánství, které vzniklo v Kansasu jako reakce na povolení učit v biologii kreacionismus rovnocenně s evoluční teorií.)

Do toho se za mými zády ozývalo krom zpěvu různé mumlání, mrmlání a šeptání, jak kdyby někdo vyvolával duchy nebo zkoušel někoho uhranout. Chvílemi mi cukaly koutky smíchy a chvílemi jsem měla chuť utéct a přepadaly mě záchvaty strachu, že jsem se dostala do nějaké šílené sekty. Místo toho jsem ale spořádaně stála na místě, strnulá strachy a neschopná odlepit oči od toho, co se dělo přede mnou. Uvědomila jsem si, z jak různých prostředí pocházíme. Oni by zase asi nikdy nepochopily mojí mámu, která na mě z vany řvala, ať ty pánbíčkáře vyhodím, když mi bylo asi šest a bezelstně jsem nějakým misionářům otevřela dveře. Vyděsila mě představa, že já bych se narodila tam a oni v Praze. Skončila bych stejně jako ony, tolik ovlivněná rodinou a okolím a nebo bych si i tady, v tak tradiční společnosti, našla svojí vlastní cestu? Jsem ráda, že to nemusím zjišťovat.

Po zpěvu přišel jiný kněz, (tohle byl určitě kněz) a začal povídat něco o Bohu, četl z Bible a pak mluvil k Yajaiře. Nakonec ještě měla proslov jejich maminka. Když to celé skončilo, měly všechny rozmazané ten jejich krásný make-up. Poté se blahopřálo a já ještě pořád v šoku, nebyla schopná zapnout svůj mozek a tak ze mě během gratulace vypadlo jen „Hola“ tedy „ahoj“. Hodili jsme obálku do pokladničky a usadili se ke stolu. Všechno jídlo připravovala jejich maminka za pomoci některé ze sester a to tam bylo třeba sto lidí. Jako předkrm bylo sushi a takové smažené křupky s javorovým sirupem. Ty ale vždy hned padly a tak jsme mysleli, že je nechutnáme, ale jejich maminka nám přinesla ke stolu vlastní misku a celou láhev javorového sirupu. Vůbec jsme měli protekční zacházení. Zatím, co ostatní stály frontu na jídlo, nám ho naservírovali až na stůl a ještě nám dali vybrat, jestli chceme kuřecí nebo vepřové. Takže mé druhé masové jídlo a to v jeden den. Nakonec přišel na řadu obrovský třípatrový růžový dort.

Chvíli jsme si povídali, všichni se vyfotili, Hi-Lim představila rozpačitého Eda celé jejich blízké rodině. Tady nutno podotknout, že spolu byli akorát dvakrát po vyučování na kafi a že její blízká rodina zahrnovala asi dvacet lidí. A nakonec, když jsme si chtěli zavolat taxi, protože už nejezdily busy, nás naložili do jejich auta (čtyři dozadu a tři dopředu) a rozvezli až před dveře domu.